

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): oversat med Forandring og Tillæg af P*** ;
[med Forord af Otto Tønsberg].
Titel | Title: Incle og Yaricko : et Sørgespil i tre Handlinger
Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt hos Johan Rudolph Thiele,
1780
Fysiske størrelse | Physical extent: 70 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56, - 113 - 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00844 X

+ REX

Uncle og Barnard

Et Gæstespil

tre Aendlinger.

---

med Forestilling og Tilføje

Udgivet af H. C. Ørsted

Faint, illegible markings or bleed-through from the reverse side of the page, possibly including a date or title.

Zucle og Maricko.

Et
Sørgespil
i
tre Handlinger.

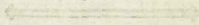

Oversat
med Forandring og Tillsæg
af
P***.

Kjøbenhavn.
Trykt hos Johan Rudolph Ehiel
1780.

Handwritten title, likely 'The Shepherd' (mirrored bleed-through from the reverse side).

Handwritten text, likely the author's name 'John Bunyan' (mirrored bleed-through).

Handwritten text, likely 'The Shepherd' (mirrored bleed-through).

Handwritten text, likely 'London' (mirrored bleed-through).

Til

Herr

Lieutenant V.

1770
1771
1772
1773
1774
1775
1776
1777
1778
1779
1780
1781
1782
1783
1784
1785
1786
1787
1788
1789
1790
1791
1792
1793
1794
1795
1796
1797
1798
1799
1800

Høistærede Ven!

De see her Deres Doversættelse af
Incle og Naricko. Forundre
Dem ikke, at den uden foregaaende
Tilmeldelse er kommen for Lyset; den
fortiener at læses, og de upartiske Læs-
seres Biefald tør jeg forsikre Dem, de
andre — veed jeg, er Dem ligegyldigt.
Jeg imodtog vel dette Stykke under
den Betingelse, at skulle forandre og
behandle det efter min Dverbeviisning

til Brug for Theatret; men da jeg
nærmere erfarede, at Stykket fra min
Haand ikke kunne tage imod nogen
Forbedring, har jeg allene, for ikke
aldeles at tilfidesætte min Vens Begie-
ring, giort nogle faa Forandringer,
som De selv vil tilstaae ere meget
ubetydelige; maae de imidlertid være
stemmende med Deres Smag, skal
det fornoie

Deres

Ven,

Otto Tønsberg.

Nærværende Stykke kan, efter den egentlige For-
stand, just ikke ansees som en Oversættelse; thi deels
har jeg udeløst, deels tillagt et eller andet Træk,
som jeg fandt at kunne være Stykket til Fordeel.
I Henseende til Maricko er Karakteren ganske for-
andret. Efter Original-Texten skulle hun tilsidst vise
sig haard mod Ince; men da hun fra Begyndelsen
er kiendt fra en meget sømfulde Side, syntes mig,
at et Billede af en bestandig Vedsmodighed bedre
kunne være passende paa hende, end Haardhed, hvil-
ket Forhold, jeg troer, enhver uskyldig Elskerinde,
som befandt sig i samme Omstændighed som vor
Maricko, vil underskrive. En haard Opsørsel af
Maricko under hendes Tilstand skulle neppe gjøre saa
behageligt et Indtryk paa Tilskueren, som denne
uskyldige Blødhertighed, der altid er det smukke Røn
mere eiendommelig.

Personerne:

En Bøtt, hvor Fremmede losere.

Incle, en ung Riibmand fra London.

Jacob, Incles Diener.

Belvedre, Incles Ven.

Stejley, Incles Broder.

Elisabeth, Incles Forlovede.

Clementine, Elisabeths Søster.

Naricko, en Amerikanerinde.

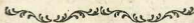
En Slavehandler.

En Slave.

Skuepladsen er i Barbados.

Første Handling.

(Theatret forestiller en aaben Plads ved et Værtshuus.)

Første Optrin.

Barten, Ince, Jacob.

Barten.

Min Herre! jeg har ofte sat mig for at vilde spørge Dem om Deres Navn, heder De ikke Ince?

Ince

(i en forbitret Tone).

Hvem har sagt Eder det?

Barten.

Forlad mig, mig er for nogen Tid siden leveret et Brev, med Begiering, at ville erkyndige mig, om her til Barbados skulle ankomme en engelsk Kjøbmand af dette Navn.

Zucle

(forundret).

Hvorfra er da dette Brev?

Bårten.

En Herre, som nyelig er ankommen her, har bragt det med sig fra London, og her er det.

Zucle

(seer paa Brevet).

Ja — mit Navn er Zucle. — Lad mig være allene.

(Han tager i det samme Brevet med Brede, og i en Hast brækker det).

(Bårten gaaer).

Zucle

(læser Brevet).

"I dette Dieblif erfarer jeg, at det Be-
 "tydeligste i dit Huus forrige Nat er bortstaa-
 "et, jeg beklager Dig; men haaber, at Du
 "ved riigt Bytte i America tredobbelt har er-
 "stattet dette Forliis: jeg ønsker Dig Lykke der-
 "til, og venter Dig med Utaalmodighed, da jeg
 "alletider er og forbliver

Din tro Ven

Sorogoud.

Har

Har da den grusomme Himmel allene forundt mig Livet, for at skulle ende mine Dage i Fattigdom, til Spot og Skam for hele Berden — Ulyksalige Tidende! Hvorfor nedslod ikke Lynilden disse Helvedes Lyve i Afgrunden? Hvorfor forsvandt ikke ved Troldoms Kraft dette forbandede Brev? O, at jeg var bleven begravet under Havets Bølger, eller overgivet til de Bildes Graadighed!

Jacob.

Herre! hvilken forfærdelig Tale! Kan det fortrønde Dem at være undgaaet to forfærdelige Livsfarer?

Incle.

Gaae fra mig, siger jeg, havde du styrtet mig i Havet, havde du dræbt mig, da jeg ubetænksom undløb de Bildes Hænder, da havde tusinde Belønninger ikke været nok for din Begierning, nu derimod vil jeg endog ansee dig selv som min Morder.

Jacob.

Om De af Brede ikke kan føle Dem Selv, saa tænk dog paa Deres ædelmodige Befriere Narcisso, og Deres kiere Elisabeth.

Incle.

Incle.

Tie og gaae.

Jacob

(for sig selv).

O fordomte Gierrighed! hvorledes har det dog været mueligt, at saa affkyelig en Karakter som min Herre har kunnet besnære saa fromme Gemytter som Elisabeth og Varricko? — Men jeg veed, hvor modbydelig min Nærværelse er ham, jeg maae gaae, for ikke at giøre ham reent fortviled.

(Han gaaer.)

Andet Optrin.

Incle, Belvedere (paa det inderste af Skuepladsen, uden at sees af Incle.)

Incle

(allene).

O Skiæbne! o Tilfikkelse! hvorfor raser I blant os Menneſker? Grumme Forsyn! har du begavet os med Fornuſten, for ikke at leve i større Pragt, end Dyrene, ſom krybe paa Jorden. — Dog! Nogle ſkienker du Guld i
Dver-

Overflødighed, Americas Rigdom udbreder du for dem, som have Mod til at forlade deres Fædreland, rige sender du dem tilbage, for at kunne med Glæde aagre med deres Skatte; heel rørt af et saadant lykkeligt Tog opmuntrede Begierligheden mig ligeledes at søge efter Amerikas Rigdomme. Jeg sammendynkede allerede i Tankerne Guld og Edelstene, jeg gjorde Regning over Kapitalen og Renten; men, o igiennemtrængende Smerte! Stormvindenes gruelige Hvirvel, de barbariske Uhyrer, der dræbte mine Staldbrodre, og en afskyelig Flugt til en skræksom Skov for disse Banskabninger, gjorde mit ædle Foretagende ganske til Intet. Skal jeg da være Rigdom uværdigere end andre? Skal jeg som en Trængende krybe forbie de Stores Palladser? O Forsyn! Men — hvorfor vil jeg bebreide Forsynet? Der er intet Forsyn til. — Jeg skulle komme tilbage til London uden Midler — jeg skulle i denne Tilstand fremstille mig for Elisabeth, og derved maaskee forspilde den Lykke, som jeg ved Forening med hende allerede har gjort Regning paa; nei for —

Belvedre

(Som imidlertid har nærmet sig ham).

Ach Tuncle! jeg har hørt dine billige
Klagemaal.

Tuncle.

Hvorledes — Belvedre! Du er her.

Belvedre.

Ja Tuncle! jeg har allerede i Gaar erfaret
din Ankomst — og nu kommer jeg —

Tuncle.

For at spotte min Skiebne?

Belvedre.

Nei — for at beklage dine mislingede
Bestræbelser.

Tuncle.

Vel da, Belvedre! Du har tilførn væ-
ret min Raadgiver i mine Ulykker, opsig
nu Midler, for at erstatte det Tab, som de
vrede Guder har tilskicket mig. Men Him-
mel! hvem seer jeg der komme?

Belvedre.

Det er Stesley din Broder, og Elisas
beth din Forlovede. En Utaalmodighed over
dit

din lange Udeblivelse har bevæget dem saavel som mig til at ile dig her i Nøde paa Barbados, hvortil vi vidste, at du havde bestemt den Rigdom, som du ønskede at forhverve dig i America.

Incle.

Kom — lad os gaae bort, førend de faae os at see; min nærværende Tilstand tillader mig ikke nu at tage imod dem.

(De gaae bort.)

Sredie Optrin.
Stejlen, Elisabeth.

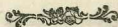
Stejlen.

Ja visselig, deiligste Elisabeth! vil min Broder være henrykt af Glæde, naar han seer Dem, og erfarer, at De ilede ham i Nøde, for at omfavne ham — kielne Kysse vil quæle Ordene. —

Elisabeth.

Ja! og endnu frydefuldere vil hans bedste Broders Ankomst være ham — dog jeg frygter.

Stej-

Stejley.

Hvordan — Har De nogen Mistanke?

Elisabeth.

Nei! men Angest og Anelser quæler mig, jeg frygter —

Stejley.

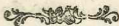
O! da De sikkert veed, at min Broder er undgaaet det brusende Havs Grumhed, saa maae ingen Angest mere ængste Dem. — Det er maaskee en blot kierlig Længsel efter at omfavne ham, der er Aarsag til disse Anelser.

Elisabeth.

Det kan maaskee være, jeg veed ikke selv, hvad det er for en Bedrøvelse der bemestrer sig mit hele Sind. — Kom lad os gaae herfra igien! jeg er ikke nu i Stand til at tage kierlig nok imod min Elsker. — Dog nei — vi vil søge ham op, jeg vil tvinge mig; i hans Arme maae al Angest forsvinde.

Stejley.

Ja hans overmaade Glæde skal snart overvinde Deres Mistanke.

(for sig selv.)

O! hvor forunderlige ere vi ikke, i det vi ofte ved selv opdigtede Grillen forbitte os de sødeste Fornoielser.

(De gaae bort.)

Fjerde Optrin. Incle, Belvedre.

Incle.

Nei! — jeg vil skule mig, og ikke see dem igien, førend jeg er i saadan en Stand, at jeg kan giøre mig et fast Haab om Elisas bechs Rigdom.

Belvedre.

Giv dig tilfreds, Incle! de Midler, som i Nød foragter alle Farer, skal giøre dig lykkelig, og beskierme dig imod Forsynets truende Brede.

Femte Optrin.
De Forrige, Bårten.

Bårten
(til Incle).

Min Herre! her er Een som begierer at tale med Dem!

Incle
(for sig selv).

Det er uden Tvivl Naricko; jeg maae gaae forend Belvedre faaer hende at see. (til Bårten) Det er godt, jeg kommer strax. (til Belvedre) Bliv her Belvedre! jeg kommer paa Diebliffet tilbage.

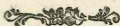
(Bårten og Incle gaaer).

Belvedre
(allene).

Sandelig jeg beklager hans Skiebne, og jeg beklager mig selv, som er reist saa lang en Vej, i Haab at ville giøre min Lykke ved Incle. Dog — mon jeg ikke er flog nok til at udgrunde de bedste Raad, og derved Himlen til Trods at see os begge i en anden Tilstand.

(Han gaaer frem og tilbage og grunder.)

Siette Optrin.
Incle, Belvedre.

Incle

(forvirret med en Dolk).

Hun — den ulykkelige, skal nu ogsaa være dette grusomme Redskab, der skal forspilde min videre Lykke med Elisabeth. O, denne Dag! jeg haaber den skal være den sidste, hvori jeg skal plages.

Belvedre.

Incle! hvad er paa Færde?

Incle

(for sig selv).

O! mon jeg ikke har forraadt mig ved at nævne hendes Navn!

(til Belvedre:)

Ach, Belvedre! det skrækkelige Bud der bragte mig Brevet om disse forbandede Tyve, har sat mig i den yderste Angest ved den Efterretning, at den største Deel af mine Brevskabet ere faldne i mine arrigste Fienders Hænder. Tag denne Dolk, Belvedre! gjør en Ende paa en Ulyksaliges Liv — nægter du mig dette?

(Han vil sikke sig.)

Belvedre

(river ham Dolken af Haanden).

Hold inde, Ince! Skulle vi ikke kunne udgrunde andre Midler for at redde dig, end Døden. O! jeg skal see at hielpe dig i den Stand, at du rig skal kunne bespotte, endog Guderne selv.

Ince.

Min Ven —

Syvende Optrin.

De Forrige, Jacob.

Jacob.

Herre! Maricko lader spørge, om hun maae tale med Dem.

Ince

(for sig selv).

O Himmel! jeg er forraadt; jeg maae gaae til hende, for ikke at Belvedre skal faae hende at see.

Belvedre

Belvedre

(for sig selv).

Jeg falder i Forundring over denne Forvirring.

Inde

(til Belvedre).

Ben! jeg maae forlade dig paa nogle faa Dieblif.

(Han gaaer bort.)

Ottende Optrin.

Belvedre, Jacob.

Belvedre.

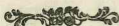
Hvordan — Jacob! skulle din Herre vel være gift?

Jacob.

Hvorledes — kan De spørge mig derom?

Belvedre.

Skient ikke, Jacob! opdag mig denne Hemmelighed.

Jacob.

Jncle skulle endnu ikke have sagt Dem noget om sin Engel, som han saa inderlig elsker.

Belvedre.

Nei! visselig ikke Jacob.

Jacob.

Han skulle endnu ikke have viist Dem sin Elskelige.

Belvedre.

Taler du om hans bestemte Brud, om Elisabeth?

Jacob.

Han har endnu ikke i Deres Nærværelse kysset sin Maricko.

Belvedre.

Hvad — du taler om en Maricko — har han en Gemahl, hvis Navn er Maricko?

Tiende Optrin.

De Forrige, Jncle.

Jncle.

Ja — Maricko heder denne Qvinde.

Bel-

Bøvedre.

Og hvorfor har du fortiet dette Ægte-
skab for mig? Frygtede du at jeg skulle for-
raade dig?

Ince.

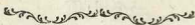
Nei! jeg gjorde det, for ikke at skildre
dig min hele Ulykke. Men — nu da alting
er forraad — saa kom, lad os opsøge et Sted,
hvor jeg uhindret kan fortælle dig min Skiebne.

Ende paa den første Handling.

Anden Handling.

(Theatret forestiller Haven ved Værtshuset.)

Første Optrin.

Maricko allene i Haven.

For dybet i kummerfulde Betragtninger søger jeg Eensomheden her, som jeg før fandt i Indiens Skove, for, borte fra Værtshusets Uroelighed, at estertænke min Skiebne. — Den, som jeg saa inderlig elsker, kunne lade to Dage gaae forbi, uden at omfavne sin Maricko. — Den, som jeg ærer, kommer endelig med største Koldsindighed til mig. — Dog! dette var endnu taaleligt; men — o! at jeg uden Forfærdelse kunne tænke derpaa — min Person var ham ligegyldig, en koldsindig Hilsen var hans hele Tale til mig, og en urolig skræksom Sindslidelse rev ham efter saa Minuters Forløb fra mig. Han, for hvis Skyld jeg forlod mine grønne Skove, forglemte mine syngende Fugle

og

og mine rastende Bække. Han, for hvis Skyld jeg foragtede mit Fæderneland. Han, med hvilken jeg overgav mig til de grusomme Vølger. Han, som jeg saa ofte trykte til mit Bryst. Han, som jeg opholdte, og som hvilede i mine Arme. Han, som — O! en skræksom Gysen oversalder mig, jeg kan ikke sige det — Han, o hvilken Forestilling! han kan nu hade mig. Med Beemodighed erindrer jeg de behagelige Timer, vi tilbragte under de skyggesfulde Træer i Elskovs Sæd-
hed — lykkelige Nætter, i hvilke vi hvilede i hinandens Arme; ere I da for stedse for-
svundne? O, troløse Europæer! troer du da, at vi har mindre Følelse af Bedrøvelse end af Glæde? — Men! skulle jeg ikke domme urig-
tig om ham? Maaskee en Ulykke bedrøver ham og gjør ham urolig. — O! kunne jeg redde ham af denne med mit Liv, jeg ville strax opofre det for ham, og stolt af at have hiulpet ham, skulle min Aand, isert de lyk-
saliges Herligheder, bryste sig deraf. Ja, et ulykkeligt Tab i Handelen smerter ham maaskee? Hans bedrøvede Ansigt forraader ham; han

er bestyrdset, og af Kierlighed til mig vil han ikke lade mig vide noget deraf; o! at han kun ikke erfarer min Mistanke, hans Bebreidelser bleve mig utaalelige. — Flyer falske bedrøvelige Tanker, til hvilke vi saa ofte af en blind Overilelse lader os rive hen, og som gjøre vore beste Venner til Fiender.

(Hun seer sig om, og bliver Een vaer, som gaaer i Haven.)

O! hvor glad er jeg ikke, at jeg i hiin Allee træffer en fornuftig Skabning; thi Eenligheden, som avler Mistanke paa Mistanke hos mig, og frembringer uangenemme Forestillinger i min Siel, bliver mig heel utaalelig. En munter Samtale skal bortjage alle mine Griller; jeg vil give mig i Snak med hende.

(Hun nærmer sig til Clementine.)

Andet Optrin. Maricko, Clementine.

Clementine
(for sig selv).

Skulle jeg da vel her opdage min Søsters Medbeilerinde? Skulle vel Ince have handlet
saa

saa utroe? Eller har han maaskee allene be-
draget sin Ziener, for ved dette Rygte at kunne
sætte Prove paa min Søsters Kierlighed? Jeg
maae give mig i Samtale med hende, for at
erfare noget om denne betydelige Sag —

(Hun gaaer hende imøde.)

Varicko

(for sig selv).

Men det lader til, som hun ville tale
med mig; jeg maae spørge hende. (til Clementine:)
Vil du tale med mig, eller søger du efter
nogen?

Clementine

(Opmerksom i det hun betragter Varicko).

Hvorledes — Du er en Fremmed; hvad
kan vel være Marsag til din Ankomst her? —
Din Klædedragt røber dit Fæderneland — dine
Sikke, at du er et Fruentimmer, og dine
Klagemaal, at du, ligesaavel som de europæi-
ske Fruentimmer, er forliebt, og maaskee er
bleven bedragen.

Varic

Varicko

(for sig selv).

O Himmel — hun har hørt min Klage, dersom jeg kun ikke har nævnet Incles Navn — Skulle hun røbe min Mistanke for ham, som maaskee er falsk, saa døer han af Kummer, og jeg er forloren.

Clementine.

Forundre dig ikke over mit nysgierrige Spørgsmaal; det skeer ikkun for at give dig Trost imod de Sukke, som jeg har hørt langt borte, dersom de uskyldig presses af dit Bryst.

Varicko.

Jeg behøver ikke din Trost; dit Tilbud synes vel at være godt, men mig synes det dog at være overilende.

Clementine.

Jeg hørte dig sukke; har du maaskee dette med os europæiske Fruentimmer tilfælles, at du skjuler Smerten over din Elskers Utrofskab?

Varicko.

Jeg kender ingen Utrofskab, og Americas Elskere skulle før lade deres Liv for deres Elskede,

skede, end at de skulle blive dem utro. (for sig selv)
Men Ince er en Europæer, skulle hun ikke
heri have Ret? Dog! Ince er mig jo endnu
troe — O! viig, viig bort mistroiske Tanker!

Clementine.

Hvad skulle da dine Klagemaal betyde?

Mariæ.

Det jeg i denne eensomme Egn talede
om, vare Drømme og Billeder om ulukkelige
Menneskers Skiebne — den svævede mig mere
livagtig for Dinene, end tilforn, og Medliden-
hed bevægede mig til at klage. Dog! tæl nu
ikke mere derom — jeg vil, naar du har sagt
mig dit Navn og dit Værende, tilstrækkelig be-
svare dit Spørgsmaal.

Clementine.

Jeg heder Clementine, og er — en Ven-
inde af en Kiebmandsdatter fra London. Vi
ere komne her, for med frydefulde Favnetag
at bede hendes Kiereste velkommen, som skal
(ifald han ikke allerede er her) komme fra
America.

Mariæ

Varicko

(for sig selv).

O Mistanke! naar vil du forunde mig
 Noe! Maa og skal jeg da troe, at denne Kieb-
 mand er Ince, at Kiebmandsdatteren er hans
 Brud, at jeg her skal forstedes og han aldrig
 mere elske mig? Nei, jeg kiender hans Hierte
 alt for godt. O! at hun ikke har merket min
 Uroelighed!

(til Clementine:)

Det er just ogsaa en Kiebmand, som jeg er
 kommen herhid med.

Clementine

(for sig selv).

O! Skulle dog Tienerens Foregivende være
 sand? Skulle jeg vel her i hende opdage min
 Søsters Medbeilerinde? Nei umueligt — men
 jeg maae see at erfare mere af hende.

(til Varicko:)

Hvorledes kunne du da beslutte at forlade dit
 Fædreland?

Varicko.

Kom lad os sætte os paa denne Græs-
 bæk, her vil jeg skildre dig mit Levnetsløb —

Hvil-

Hvilket, omendstjont jeg kun er ung, dog, dersom du er medlidende, vil aspresse dig Zaarer; hvis Udfald derimod, om du kan føle for andre, skal opvække stor Glæde hos dig.

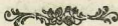
Clementine.

Mit Hierte er dannet til at tage imod alle Indtryk, og jeg lover den største Opmerksomhed.

(De sætte sig begge.)

Naricko.

Jeg er det eneste Barn, hvormed Guderne begavede mine Forældre, og heder Naricko. Døden skilte mig ved min Moder, da jeg endnu ikke kunne tænke. Min ærlige Fader og jeg opholdte vores Liv, med hvad den blomstrende Natur skienkede os. Ofte samlede vi Urter paa Marken; men en Dag, da vi tidlig om Morgenen søgte om Føde i den beduggede Lund, overfaldt der os pludseligen et Uhyr i menneskelig Skabning, og rev min arbejdende Fader fra mig. — Forfkrækket ilede jeg efter dem, men Skrækken standsede mine skielvende Trin. — Umennesket slæbde ham i sit Skib —
jeg

jeg raabte om Havn efter Røverne med jammerfulde Skrig. Mine grædende Afſkeedsfulke efter min graahærdede Fader, ſkyllede bort med de ſtumrende Bølger. — Jeg tilbragte hele Dage ved Strandbredden; jeg troede endnu at ſaae et eneste Ord at høre af min Faders Mund, men Havets hule Suſen syntes kun at forkynde mig hans Kummer og Jammerſkrig. — Nu blev jeg mere efterladet i at ſøge Urter. Da den faderlige Haand ikke mere underſtøttede mig, blev det letteſte Arbeide beſværligt. Tre Aar, o! de vare en Evighed for mig, ere forløbne, uden at ſee den igien, ſom gav mig Livet —

Clementine.

Maafkee vil du nu ſøge ham op?

Maricko.

O! hvor vilde jeg nu finde ham; maafkee har en ſkræksom Bølge begravet ham i Havets Afgrund? Maafkee har det haardeſte Slaverie giort Ende paa hans Dage? — O! hvor vil han ikke have anbefalet mig Guderne ſørend han døde! — Den velſignede Fader!

O, at

O! at jeg havde været tilstede og hørt af hans Mund den Betsignelse, som han for mig anraabte Guderne om! —

(Hun græder.)

Clementine.

Jeg beklager sandelig din Skiebne — dog er jeg meget utaalmodig, for at erfare det sande Hensigt, hvorfor du opholder dig her.

Varicko.

Siden jeg tabte min Fader, forlød mig aldrig Bedrøvelsen. Sukkende søgte jeg langsom ved Strandbredden Muskeleer, og mat af Klage lagde jeg mig ofte om Middagen mod Søen i Skyggen af et Træe for at estertænke min Skiebne. — En Dag traf det sig, at jeg langt borte blev et Skib vaer, som gik til Grunde, og hvoraf kun to Mennecker bleve reddede, der kom hen imod mig. Angest og Rædsel for, at et røvende Uhyre skulle slæbe mig bort ligesom min Fader, kom mig til at flye og sliule mig bag en Busk. Neppe havde de været faa Minuter i denne eensomme Egn, førend den Gene lod til at være frygtsommere

end jeg. Mat lagde han sig ned ved Rødderne af et Træ, og maaskee træt af Skræk sov han. Modigere end ellers sprang jeg udaf Busken med en Følelse, som kun Guderne kan udtale. Jeg støi hen til ham, af Larmen vaagnede han op. Han ville undskynde mig, men min Skionhed forfulgte ham. Indtagen standsede han. Med venlige Miner gav jeg ham mine Følelser tilkiende, og af samme bevæget kastede han kjerlige Diekast til mig. Jeg bød ham derpaa ind i min Hytte at spise; alting syntes at være oplivet ved denne fremmede Gæst. — Blomsterne dustede listigere — Bækkene susede sagtere — og jeg søgte kun at behage ham. Hver Dag skaffede os nye Fornøielser. Morgenrøden spillede ikke saasnart frem, førend vi søgte at forsøge vores Bekjendtskab, og ved Aftenstiernens Opgang antændtes ogsaa nye Kierligheds Ild. — Endelig da jeg fuldkommen havde lært hans Sprog, overlod jeg mig ham ganske. (Clementine bliver meer opmærksom.) De henrykkende Løfter, som han gjorde mig om de Herligheder, jeg ved hans Side i London skulle nyde, gjorde mig

Een-

Eensomheden kedssommelig; hvert Dieblif sprang jeg til Stranden, for at kunne blive et Skib vaer, der kunne bringe os derhen; endelig fik jeg et i Syne, og med Haand i Haand besteed vi samme. Guderne forundte os de lykkeligste Binde, og fornøiede landede vi her for to Dage siden i Barbados, som just var det samme Sted, hvorhen min Elsker havde bestemt den Rigdom, som han attraaede i America.

Clementine

(for sig selv).

Alt Himmel! jeg skielver — skulle vel Incle have bragt hende med under Egteskabs Lovte?

(Til Maricko:)

Beed I ikke eders Elskeliges Navn?

Maricko.

Jo — hans Navn var det første, som jeg lærte af hans Sprog; han heder Incle; han er Kjøbmand i London, og vi skynder os herfra, for der at leve fornøiede. O! at min Fader endnu levede og vidste min Lykke, grædende ville han velsigne os.

Clementine

(Som er ganske forvirret, siger for sig selv:)

O, uheldige Søster! jeg græder over dig — jeg skal opdage dig noget, som vil være dig utroligt og forfækkeligt. — Hvad skal jeg giøre? — O! at jeg aldrig havde erfaret denne Røghed — Dog! jeg maa gaae, førend hun merker min Uroelighed. —

(Eil Varicko:)

Jeg maa nu forlade eder, Varicko, jeg maa gaae til min Veninde, som J maaskee — endnu i Dag vil lære at kiende.

(Hun gaaer bort.)

Varicko

(allene).

Jeg kan ikke begribe, hvor den Bedrøvelse kommer fra, som i Dag hersker overalt — Skulle vel Ince være mig utroe — skulle Clementine vel vide noget af hans Troloshed, og derom beklage mig? Jeg saae hendes Forvirrelse — jeg vil søge hende op igien, for at faae næriere Kundskab om hendes Uroelighed.

(Hun gaaer.)

Eredie Optrin.

Incle, Belvedre.

Incle.

Ja, Belvedre! jeg forlader mig paa dit Raad — Skaf mig Rigdom, eller dræb mig — Hvordan skal jeg nu vel make det saaledes, at Elisabeth og Naricko ikke erfarer noget om hverandre? Hielp mig ud af denne Forvirring.

Belvedre.

Giv dig tilfreds — jeg kunne vel opdage dig et Raad, som vist kunne fuldfores, og tiene til dit Beste; men jeg frygter, du ikke kan antage det —

Incle.

O! naar det kan bringe mig i en anden Forsatning, og betage Elisabeth al Mistanke, saa opofrer jeg alt hvad mueligt er; sig kun Belvedre!

Belvedre.

Jeg frygter, at den Kierlighed, som du bærer for Naricko, strider derimod.

E 3

Incle.

Incle.

Nei — kunne hendes Ulykke sætte mig i bedre Stand, jeg ved Elisabeth blive rüg — saa hader jeg hende allerede, den Vilde —

Besvedre.

Nu saa er jeg fornsiet — hør mit Raad, Incle! og beundre derved din Vens Storhed, der redder dig ud af en Ulykke, og forskaffer dig ved din Brud stor Rigdom.

Incle.

O! hvor føler jeg nu vores Venskabs Baand — aabenbar mig strax dette Raad — jeg er ganske utaalmodig.

Besvedre

Du erindrer dig vel, at jeg for tre Aar siden bragte nogle Americanere herhid, som jeg for store Penge solgte til en Slavehandler — Kunne du vel beslutte, dersom ikke fei Kierlighed forbyder dig det, ogsaa at sælge Naricko? thi saa fik du Penge imellem Hænder, og saa havde du ikke heller nødig at frygte for, at Elisabeth holdt dig for troeløs, hvil-

ken

ken du dog for hendes store Formue Skyld
ugierne mister.

Incle

O! ypperlige Raad — fra dette Die-
blif af skal ingen Kierlighed mere findes hos
mig for Naricko — jeg vredes endog over
mig selv, at jeg ikke bragte flere saadanne
Bilde med — Kom lad os hastig gaae til
Slavehandleren — og ved dette Kreatur giøre
os lykkelige.

(De gaae bort.)

Fjerde Optrin.

Elisabeth, Clementine.

Elisabeth.

Her — har du da opdaget min Medbeiler-
inde — Her er det vel Clementine, at du
horte denne forskrækkelige Nyhed —

Clementine.

Ja her — ulykkelige Søster — her for-
færdedes jeg.

Elisabeth.

O! hvorfor er jeg dog kommet her til dette forbandede Sted? O, affkyelige Incle! — Hvad skal jeg giøre? Skal jeg forbande Incle — Skal jeg aabenbare Stejley hans Banzere — Skal jeg bestiemmet reise tilbage — Skal jeg ile hjem, for der at lade Dyrigheden vide Incles skammelige Gierning? Skal jeg ogsaa hade Stejley hans Broder — Hvad skal jeg —

Femte Optrin. De forrige, Stejley.

Stejley

(Som horer hun nævner ham, falder for hende paa Knæ).

Nei! gjør det ikke, deiligste Elisabeth! Knæende beder jeg for mig, ikke for min Broder; han fortienet Deres Forbandelse; men — skulle De ogsaa lade samme treffe mig? Nei! De tænker for ædelt til at kunne hade mig.

Elisa-

Elisabeth.

Staae op, Stejley! tilgiv mig et Udtryk, som avledes af Forvivlelse — men sig mig — hvem har opdaget Dem den æreløse Incesles Utroeskab?

Stejley.

Himlen give, at den var bleven dulgt for os alle — Hans Tiener har aabenbart mig det, og jeg skielvede allerede at De havde erfaret samme. Skamfuld stod jeg for dette Menneſke, og Beskiemmelse forbyder mig og at træde Dem under Dine med min sædvanlige Frimodighed.

Elisabeth.

Ja — Clementine taledes selv med min Medbeilerinde, og endnu fuld af Skræk og Forsærdelse fortalte hun mig denne affærlige Scene.

Stejley.

Elſkeligſte Elisabeth! jeg beklager Dem. Dette har været Aarsagen, at han ſaa listig ſøgte at ſkiule ſig for os — jeg vil haſtig ſøge ham op — Han ſkal finde i mig en ſtraffende

Broder — O! kunne jeg kun taale at see ham — Natur og Lov strider med mig; dog skal jeg (isald det er mueligt) i det mindste bringe ham til Fortrydelse.

Elisabeth.

O! at han kunne bringes dertil, den Elen-
dige — jeg føler uagtet al Foragtelse, dog
endnu den almindelige Menneskekierlighed for
ham.

Stejley.

Jeg vil da gaae, og tillad Deres Søster
at følge mig, maaskee kunne hendes Rejselse
forarsage meer Indtryk hos ham end min.

(Stejley og Clementine gaaer bort.)

Elisabeth

(allene).

O alt for sande Auelser! alt for visse
Bekymringer, som for lang Tid siden bespændte
mit Hierte! Fortiente du vel Incle, at jeg
saa ofte i din Fraværelse sukkede for dit Vel-
gaaende? Bliver ikke ofte vor redelige Om-
hyggelighed for andres Vel belønnet med skam-
melig Utroeskab? O, Incle! det skal komme
dig

dig dyrt at staae, at have bedraget mig — ja,
Erpelese! jeg vil selv ile hen for at straffe
dig —

(Hun gaær.)

Siette Optrin.

Incle, Belvedre, Jacob.

Incle
(til Jacob).

Kommer Slavehandleren herhid?

Jacob.

Ja — og da jeg talede om Belvedre,
lod han at være vel fornøiet.

Belvedre
(til Incle).

Dette bør bestyrke dit Haab om at sælge
din Slavinde dyrere.

Jacob.

Her kommer han —

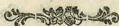
Incle.

Godt Jacob — gaæ til Side.

(Han gaær bort.)

Syven.

Syvende Optrin.

Incle, Belvedre, Slavehandleren.

Slavehandleren.

Er her noget at fortjene for mig, min Herre?

Belvedre

(til Incle).

Lad mig handle med ham, da han allerede kiender mig.

Incle.

Godt; jeg overlader dig alting.

Belvedre

(til Slavehandleren).

Har I ingen Slaver som i gierne ville sælge eller bytte bort?

Slavehandleren.

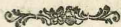
Nei! naar I ingen har for mig, saa er her intet at giøre; jeg har denne gang høilig Slaver nodig —

Belvedre

(til Incle).

Atter Forhaabning til at sælge Narioko Dyrere.

(til

(til Slavehandleren)

Vil I købe en Americanerinde?

Slavehandleren.

Na ja! og jeg betaler hende dertil godt —
jeg giver 40 Pund Sterling for hende.

Besvedre.

Nei, for 50 skal I have hende, hun er
sterk, og kan arbeide godt.

Incle

Ja, og desuden dør dette vilde Creatur
ikke af Hug.

Slavehandleren.

Na, saa bliver det derved; men hvor —

Ottende Optrin.

De Forrige, Maricko.

Maricko

(angestfuld og forskrækket).

D, allerkiæreste Incle! kom lad os ile fra
dette uslykkelige Barbados!

Besve-

Belvedre.

Hvad feilet Eder, hvad vil I sige dermed?

Varicko.

Lad mig tale med Incle.

Incle.

Nu saa tael hurtig; jeg har Forretninger.

(for sig selv.)

Mon hun allerede skulle have erfaret noget —

Varicko.

Ganske bedrovet lagde jeg mig allene i Haven i det Grønne — jeg begyndte at slumre, da en forskrækkelig Drøm foruroeligede mig. O, Incle! hør samme og forsærdes med mig — jeg drømte: at da vi nyeligen vare her ankomne, saa traadte et trodsigt Menneſke ind i vort Kammer, rev dig ud af mine Arme, lagde dig Kieder paa, og flæbde dig bort til det haardeſte Slaverie — jeg rasede, ſkreg om Hielp, ſøgte at redde dig ved mine Skrig, og endnu bedroveligere vaagnede jeg mat af Skræk op igien. Undſkye, Incle! ieg frygter for din Frihed. O! ſkulle du berøves mig? For ville jeg fremrække mine Hænder til de Kieder,

Kieder der skulle slutte dig, før skulle man
legge de tungeste Byrder paa mig, ja før
ville jeg gaae i det grusomste Fængsel for dig.

Incle.

Nu saa gaae da; denne Mand skal
bringe dig derhen.

(til Bælvedre).

Enhver er os gunstig; jeg havde ingen bedre
Leilighed kunnet optænke, for at forstøde hende
til Slavinde, end denne.

Maricko

(roelig).

Ja, Incle! naar denne Mand er den
Tyran, som i Søvn rev dig fra mig, naar
han vil føre dig til Slaveriet, saa slut mig
kun —

Incle

(til Slavehandleren).

Slut hende — hun begierer det; og send
mig 50 Pund Sterling for hendes Krop —

Maricko.

Retfærdige Guder! — Hvad taler du
For din Befrielse havde jeg vovet at lide alt;
men

men — for at stille din Gierrighed, skulde jeg tiene dig til det elendigste Kedskab — nei Incle — Dette kan ikke være dit Alvor.

Incle.

Ingen Snak mere; du har forlangt det.

Varicko.

O Himmel — Incle — Den der beva-
rede dig for Dyr og Uveir, den vil du nu be-
røve Friheden? Den som klædte dig, vil du
blotte? Den der gav dig Mad og Drikke,
skal for din Skyld lide Hunger og Tørst?
Den som hvilede i dine Arme, skal nu tilbringe
sine Nætter paa haarde Halmstubbe? O Incle!

(Hun vil omarme ham, han støder hende til-
bage, hun falder for ham paa Knæ.)

Nei, Incle! saa grusom kan du ikke være, jeg
Uskyldige — benhør mig! Lad mine Sukke
røre dig — hav Medlidenhed med min Ung-
dom! Betragt min Uskyldighed — Lad mine
Taarer bevæge dig — Taarer som flydede for
din Befrielse — See til mig — Incle —
din Varicko — Ach —

Incle

Incle

(til Slavehandlevren).

Tag hende bort; jeg kan ikke længere taale hendes Hylen.

Naricko.

O, saa giv dog i det mindste Ngt paa dit eget Blods Kest! Ja, Incle! dersom dette, som jeg bærer under mit skjælvende Bryst, kunne klage — saa skulle det bede for mig — jeg som er frugtsommelig — Din egen Frugt kan du overgive til Slaveriet?

Incle.

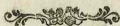
Godt, at du endnu tilstod det — jeg føler Lykkens Størrelse -- jeg faaer altsaa endnu for hendes Tilstaaelse af eder 10 Pund Sterling — tag hende bort — Hun heder Naricko.

(Befvedre og Incle gaar ud.)

D

Nien

Niende Optrin.
Slavehandleren, Maricko.

Maricko.

D! skal da denne forfærdelige Drom fuld-
byrdes paa mig! Skal du Umenneske pine
mig —

Slavehandleren.

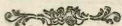
Hold inde Bestie! ellers skal du strax
smage mine Prygl, snart skal dine blede Hæn-
der ved Steensløben blive oprevne, om et Die-
blik skal jeg sætte dig til Arbeide —

(Han gaaer.)

Maricko

(allene).

D Ince! du Barbar — D! affkyelige
Original af en forbandet Gierrighed. D! haard-
hertede Uhyre! hvor antænder du ikke i mig
den grueligste Hevngierrigheds Ild! jeg vil
ikke holde op at raabe til Guderne om Hevn
— hver Marter, som jeg maae udstaae, skal
komme med dobbelt Bægt tilbage paa dig —
Det er dig ikke nok, at du ved en langsom
Dval myrder mig; men du bliver og en af-
skyelig

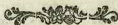

ffhelig Barnemorder — O Gud! min Aand; naar den forlader denne usle Hytte, vil følge dig — intet Minut vil gaae forbi, hvor ikke Yarikos kummerfulde Elendighed vil ængstelig pine din Siel — ingen Nat vil du hvile — dit uskyldige Barns Aand vil nage din Samvittighed — O Retfærdighed! forskaf mig Ro og Fyldestgiørelse — hvor finder jeg Ord, naar dette Barn fødes, som ere stærke nok til at indpode i Barnet den affheligste Foragt imod sin dievelske Fader! Lynild og Torden vil senderknuse dig, du Udyr! Skræk over Skræk vil oversalde dig — mine Suk og ynkelige Raab vil blive dig til tusende Pünsler — omkommer jeg, saa døer jeg uskyldig dig — men du vil derimod langsom fortæres under de utaaleligste Samvittigheds Nag.

Slavehandleren

(i det han træder frem).

Hør du ikke jeg raaber? Skal jeg hente dig med min Pidsk?

Maricko

(for sig selv).

O! jeg føler min Skiebne alt for haard.

(til Slavehandleren:)

Nei — jeg følger eder gierne — jeg beder
eder kun at skaane mit uhykkelige Foster, naar
J ikke vil skaane mig.

Slavehandleren

(i det han støder hende foran).

Det skal ikke skee for din, men for min
egen Fordeels Skyld.

(De gaar.)

Ende paa den anden Handling.

Fredie

Tredie Handling.

(Skuepladsen forestiller et Sted, hvor Slaverne arbeide.)

Første Optrin.

En Slave arbejdende, Maricko
i Slaveklæder.

Slaven.

S! forfærdelige Egennytte, du som forleder
Menneskene til saa affhyelige Giernin-
ger — hvor haardt maae jeg arbeide her, for
at forøge andre Menneskers Pragt — Jeg
synker næsten ned under disse Meisommelighe-
ders Byrder, dog skal ingen kunne betage mig
Trosten af en nær tilstundende Død, den jeg
hver Time med usorfærdet Mod venter efter,
men maaskee, paa det jeg skal lide desto læn-
gere, tøver uophørlig. — Jeg beklager hiin
Diges Ungdom, som endnu ikke længe har følt
dette slaviske Nag; men som formedelst hendes

unge Aar, naar hun ikke af Kummer og Elendighed ødelegges, vil desto verre alt for længe komme til at føle det — Hun sukker, og jeg sukker af Medlidenhed med hende.

Varicko.

Jeg takker eder, ærlige Gamle, for denne Trøst — Det lindrer visselig min Smerte, naar jeg seer, at der endnu findes Hierter, som have Følelse; jeg har endnu ikke været længe under dette slaviske Nag, men føler vel, at kun saa Dieblikke ere nok, for at sukke der under.

Slaven.

Ja — men vær Slave i tyve Aar, eller kun i tre, som jeg, udgød saa hele Strømme af Taarer; jeg haaber snart ved mine Dages Forkortning at blive befriet derfra, men I kan endnu længe opofre eders Aar ved det haardeste Arbeide for Menneskenes forbandede Egen nytte.

Varicko.

O nei! min Kummer vil snart forkorte mine Dage.

Slaven

Slaven

(for sig selv).

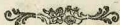
O! at det dog ikke saaledes er gaaet min Datter! jeg tænker med Taarer paa hende, naar jeg seer en Person af hendes Aien. — Dog — Bedrøvelse maae have giort Ende paa hendes Liv — Skrig efter hendes kjerlige Fader har vist edelagt hende — O! at hun her kunne betage mig Byrden, og dese Arbeidet med mig, hvor lydig, hvor villig ville hun gjøre det, den redelige Datter!

Haricko

(som i det samme seer til ham, siger forvirret for sig selv:)

Han taler om sin Datter, og det synes næsten som det er min Faders Stemme — maaskee Kummer og Elendighed har forandret hans Ansigtets Træk, maaskee hans af Graad og Taarer fordærvede Dine formaae ikke at kiende mit i Sorgen forandrede Ansigt. (Lidt høiere:)
Dog nei! min Elendighed og Smerte kan aldrig blive saa stor. (Hun vender sig derpaa til Slaven)
Himmel! hvad seer jeg hænge om hans Hals?
(Til Slaven:)
Hvad bær J paa eders Bryst?

Slaven

Slaven

(bedrovet).

Uk! det er et i Bark indfkaaret Billede,
som min Datter i hendes spæde Ungdom hængte
mig om Halsen, og hvilket jeg endnu vil tage
med mig i Graven.

Varicko

(i det hun griber efter det, og seer det).

I Guder!

(Derpaa falder hun i Afmagt; Slaven, som er
forundret, søger at bringe hende til rette.
Efter liden Tavshed siger hun:)

Ulykkelige Fader —

Slaven

(forvirret).

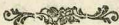
Min Datter —

Varicko.

Ja — jeg er hende den ulykkelige, som
Ulykken endnu ikke har ladet omkomme, for at
dele med Eder Slaveriets Elendighed, jeg er
Eders Varicko — min Fader! O strænge
Skiebne! O Barbarie! O umenneskelige Eu-
ropæer!

(hun græder.)

Sla-

Slaven

(Som imidlertid kiender hende, kan ikke tale for
Beklemmelse, endelig siger han:)

O, Yarricko! er det dig selv, som jeg her
seer — min Datter! O Himmel! O Skiebne!

(Han græder tillige.)

Andet Optrin.

De Forrige, Stejley, Clementine.

Stejley.

Hvad for Jammerstrig hører man her paa
dette Sted — monne Slaveriets Byrde bliver
disse for svær?

Clementine.

Himmel — Hvem seer jeg i Slaveklæder —

Yarricko.

O, Clementine! som jeg endnu i Dag i min
Frihed lærte at kiende, hvor har jeg paa nær-
værende Tid din Trost nødig — jeg drog Suk
paa Suk over Juncles Utrofskab, som jeg da
kun mistænkte, men som jeg nu føler paa det
grusomste — seer her den uhykkelige Fader,
hvis Død jeg allerede i Dag begræd — ud-
gyd nu de Taarer, som Du sidst af Medlidenhed
fældede over ham —

Clementine

(forundret).

Aldrig har dog Incle ført eder i denne
Ulykke?

Varicko.

Jo — Incle er denne Barbar.

Steisley

(forstræffet).

Det er dog vel aldrig Varicko?

Varicko.

Jo — og det eneste Barn af denne van-
smægtede Fader — den umenneskelig Europæer
har bragt mig her —

Slaven.

Og mig har en ved Navn Belvedre
paalagt dette grusomme Nag —

Clementine

(til Varicko:)

Sandelig! din Skiebne maae røre enhver,
og du bringer mit Hierte til den inderligste
Medlidenshed — jeg føler hvilken Qual det maae
være for en redelig Datter, at finde sin Fader
i den elendigste Tilstand — O, Incle! dette
vil blive dig til en evig Pine.

Stej-

Stejley

(for sig selv).

Nu er da min Broders Ondskabsmaal opfyldt, og Belvedre, denne lastefulde Ven har udøvet samme Misgierning; det er Frugterne af et Benskab, som stiftes af Egennytte og Letfindighed.

(Til Yaricko:)

Har han da taget eder med sig fra eders Fæderneland som Slavinde?

Yaricko.

O! saa var min Ulykke endnu taalelig, nei — som hans Kone kom jeg herhid — jeg skielver! som hans Fortrolige solgte han mig.

Stejley

(for sig selv).

O! jeg grues ved min Broders nedrige og affkyelige Misgierning — jeg skammer mig ved at give mig tilkiende for Dem, at være hans Broder —

Tredie Optrin.

De Forrige, Elisabeth.

Elisabeth

(til Stejley).

O, Stejley! det er desto værre alt for sandt om Deres affkyelige Broder; og endnu mere,
Gier-

Gierrighed og Stinkbellighed har bevæget ham at sælge Varicko; hans egen Ziener, som forfærdedes selv over dette Umenneske, har fortalt mig det med Forstrækkelse —

Stejley.

Her er hun, den Ulyksalige —

Varicko.

Og her min ulykkelige Fader! O, har I Europæer mindste Følelse af Medlidenhed, saa søg at redde os.

Clementine.

Giv dig tilfreds, Varicko! Forsynet vaager endnu over eder, og Stejley, som Ince ikke er værdig at kalde Broder, vil vist søge at ende eders Lidelser.

Stejley

(til Varicko og Slaven).

Ja jeg vil befrie eder begge, fra nu af skal I ikke længere kaldes Fanger — i Frihed skal I omfavne hinanden — jeg vil vise eder, hvor forskiellige og ulige ofte Brødres Hjertter ere.

Slaven.

O gunstige Forløser —

Vari-

Varicko.

O himmelfendte Befrier! Tak og Erbedighed for dit gode Hierte befaler mig at tie.

Stejley

(i det han giver Varicko Penge).

Her tag disse Penge, gaae til Slavehandleren, og kom til os igien, naar J har kiøbt eder fri.

Elisabeth

(til Stejley).

O! at den ubarmhiertige Incle kun besad en ringe Grad af den Mennekkelighed, der i Overflødighed viser sig hos Dennem

(Varicko og Slaven falder for ham paa Knæ.)

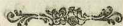
Varicko.

O barmhiertige Stejley! din Troskab imod os skal Himlen belønne.

Slaven.

Ja Du skal stedse og altid med rige Belsignelser overgydes.

Stej-

Stejlen.

Staae op, mine Børn! og gaae; vi vil imidlertid vente eder i Værtshuset, hvor Tuncle boer.

(De gaae.)

Fjerde Optrin.

(Skuepladsen forestiller Værtshuset.)

Tuncle, Elisabeth, Stejlen, Clementine.

Tuncle allene,

(uden at blive de andre vaer, som komme ind under Monologen).

Alt længe siden søger jeg Elisabeth, og kan ikke finde hende — Skulle hun vel være reist bort igien, uden at see mig? O, at jeg nu strax kunne blive hende vaer, og omfavne hende.

Elisabeth

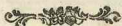
(til Tuncle).

Dog ikke mig, troeløse —

Tuncle

(for sig selv).

O, skulle jeg være forraad? Dog maaskee kan jeg endnu redde mig ud derfra — at
være

være kiæl og uforsærdet, skikker sig nu bedst for mig.

(til Elisabeth:)

Ja dig, allerkiæreste Elisabeth! dig, paa hvilken jeg i min Fraværelse saa ofte tænkte — Dig, som jeg ogsaa langt borte elskede, endnu elsker, og jo længere jo mere agter høit! Min lange Fraværelse har maaskee gjort dig mistænkelig, at jeg var dig utro; kun en falsk Mistanke er Aarsag til din Fortrydelse, og desto lettere bliver den for mig at bære —

Elisabeth.

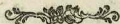
Nei — Nedrige! din affknelige Handling er det, og endnu kan du ikke rødme ved din Skam.

Incle.

Og du, elskeligste Broder! staaer ogsaa ganske forvirret — Du iler ikke som sædvanligen min Omarming imøde, du retfærdiggjør mig ikke for Elisabeth.

Stejsley.

Bring mig ikke til at tale; det er dig bedre at jeg tier. Thi naar Brede og Fortrydelse

trydelse ophidser mig til at tale, saa skal du mere føle det, end naar jeg ved din Hiemkomst, ved din ulykkelige Hiemkomst synes at være ligegyldig.

Incle.

Jeg forstaaer ikke din Tale, min Broder!

Stejsley.

Du, min Broder — et Umenneske — en Barbar — et umælende Dyr.

Incle.

Vil I legge mig det til Last, at Skieb-
nen ikke ville skikke mig eder rig tilbage igien?

Stejsley.

Nei — Nedrige! men dette, at du stil-
lede din Gierrighed, som Skieb-
nen vel kiender, ved Indiens Indvaanere, da du ved Americas
Guld ikke kunne møtte den.

Femte Optrin.

Belvedre, de Forrige:

Belvedre

(forsværet til Incle, uden at see til de andre).

Alting er forraad — Vi ere forlorne —

Elisa.

Elisabeth

(til Belvedre).

Ja Forsører! alt længe siden ere eders
 skammelige Gierninger os bekiendte, og denne
 Graahærdede, som der kommer (hun peger til
 Slaven, som kommer ind) skal ogsaa forsøge din
 Skam.

Zucle

(forvirret).

Belvedre —

Siette Optrin.

Slavehandleren (førende Naricko og hendes
 Fader ved Haanden), de Forrige.

Slavehandleren

(til Stejsen).

Her ere de Frigivne —

Zucle

(til Slavehandleren).

Hvad — har du forraadt mig? O Tyran!
 Har Naricko med hendes Klager overvundet
 dig —

E

Stej-

Stejley

(til Incle).

Nei — hun selv, som du saa grusomt medhandlede, har allene forraadt dig — Hun har fundet hendes Fader, som Belvedre, dit onde Ven, har solgt, og jeg har løst dem begge.

(Incle og Belvedre staae bestræftede og skamsfulde.)

Varicko

[bedrovet].

Ach, Stejley! tilgiv Deres Broder —

Stejley

(forundret).

Varicko — endnu at kunne tænke paa denne fordømte Skabning — O, Incle — Incle — Nei — jeg kan aldrig mere taale at see disse Barbarer. [Han vender sig til Elisabeth og Elementine] Kom ædelmodige Elisabeth — Kom Clementine! lad os flye fra dette Sted, hvor Umennesker leve, og ile det velsignede London imøde. [til Slaven og Varicko:] Og du gamle Mand! tag disse Penge, lad dem tiene eder til Underholdning i eders Glendighed, og følg med os i Morgen i det til London seilfærdige Skib; seil fornøiet derhen, og for-

forvandle eders Slavestand i roelige og muntre
Dage —

[Varicko staaer imidlertid ganske nedslaaet.
Det tordner og lyner.]

Slaven

[Vegrer sig ved at imodtage Pengene, men
tvinges dertil af Stejley].

Mine Taarer flyde for dit Vel; mine
zittrende Hænder skal stedse udstrakte til Gu-
derne velsigne dig; men derimod anraabe dem
om Forbandelse og Ulykke over Belvedre.

Varicko

(paa Knæ).

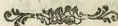
Ja Belsignelser skal stedse falde som en
vederqvægende Dug paa din Jffe — Det er
alt — hvad Tak og Følelse tillader mig nu
at sige — men Ince —

Stejley

[i det han reiser hende].

O! Skam dig Ince. Du kan aldrig
begaae skændigere Gierning. De vrede Gu-
der vil straffe eders Mishandlinger.

[Han vender sig til Elisabeth og Elementine og gaaer.]

Elisabeth

[i det hun følger efter].

Ja, de nedstyrtende Straaler skal være
til Skrak for eders uroelige Siel — Torden
og Lynild skal hevne Varicko og mig.

Varicko

(forvirret).

O nei, ædelmodige Elisabeth!

(De andre gaae, undtagen Varicko, som holder
sin Fader tilbage.)

Syvende Optrin.

Varicko, Slaven, Incle, Belvedre.

(Incle og Belvedre ganske rasende.)

Varicko.

Min Fader!

Slaven.

Kom mit Barn!

Varicko.

Nei, min Fader! Incle er fortvilet —
Han fortryder — O, mon jeg ikke kan bringe
ham til rette igjen?

Slaven.

Slaven.

Den Nedrige!

(Incle seer i det samme til Varicko.)

Varicko.

Ach, min Fader! Han er forført. Hans eget Blod taler for ham i mit Liv.

Belvedre.

Kom, Incle! lad os trodse al Hevn — lad os ile — lad os sætte efter disse Grusomme, berøve dem Livet, og dele imellem os de dem medgivne Penge.

(Varicko staaer imidlertid beryngstet; hendes Fader vil trække hende bort, han kan ikke.)

Incle.

Ja — jeg frygter ikke den vrede Him-
mels sorte Skyer — kom — kom — Bel-
vedre! førend Iykkelige Binde river dem bort
fra vore Dine.

Varicko

(forfrækket).

Retfærdige Guder! din Varicko — Gru-
somme — (Hun gaaer et Trin frem) Dit Barn —
hvad skal jeg — min Fader!

(Incle og Belvedre vil i deres Raserie efter
dem; det tordner stærkere.)

Bel-

Belvedre.

O! jeg foragter al brølende Torden; thi
 senderknuser en Tordenstraale mig, saa —
 (Han bliver i det samme slaget af Lynild.)

Incle

(som seer ham ligge død).

Belvedre! du min Ven — du død —
 O! da lever jeg ikke længere paa denne affy-
 lige Kreds, hvor Lykke og Ulykke raser (Varicko,
 som hører dette, vil med Magt rive sig løs fra sin Fader)
 nei der — hvor ingen Lov kan martre os,
 hvor ingen elendig Broder forbander, hvor in-
 gen Varicko piner.

(Han kaster et Die til Varicko, derpaa tager
 han sin Dolk op.)

Varicko.

Min Fader — han døer —

(Imidlertid slider hun sig løs, og løber til
 Incle i en fortvivlende Stilling.)

Ha Incle —

Incle

(i det Varicko falder ham om Halsen, men
 forgieves griber efter Dolken).

Kan ikke Himlen ved Lynild ende mit Liv,
 saa kan min Dolk.

(Han stikker sig og døer.)

